

T.R. SAMUEL
DESAŤ
HRDZAVÝ
KLINCOV

T. R. Samuel

**DESAŤ HRDZAVÝCH
KLINCOV**

KAPITOLA I.: ZELENÝ PARK

Slnko skoro zapadlo, a lampy z ulíc osvecovali sneh napadaný po celom chodníku. Všade bolo prázdno, a chladný vzduch odfukoval odpadky z prevráteného smetiaku, keď tú tichú a pokojnú atmosféru prerušil hlasitý výkrik.

„Stoj nechod' tam!“ ozvala sa mladá žena stojaca u diery v plote do parku.

„Prečo?“ povedalo malé dievčatko, ktoré už stálo za dierou.

Žena natiahla ruku smerom k dievčatku, a druhou jej naznačovala nech ide potichu späť.

„Vieš že je zakázané tam ísť! Je to park, a zároveň jediné miesto kde rastú stromy v celom meste.“ poučne povedala žena, a stále sa snažila prilákať dievčatko pohybom ruky.

„Iba na chvíľu sa pozriem, veď je ešte svetlo a nestratíme sa. Teraz nás tu nikto neuvidí. Pod'...“

„NIE!“ nahnevane skríkla žena.

Dievčatko sa na ňu zamračilo a nafúklo obe tváre.

„TY MA NEMÁŠ RADA!“ zakričala na ňu a vbehla dnu.

Žena z panikárila a rýchlo sa rozhliadla či v okolí nikto nie je. Pár krát sa zo strachu nadýchla, a preliezla skrz dieru v panelovom plote priamo do parku.

Diera bola celkom veľká, takže cez ňu prešla bez problémov. Hneď ako už bola na druhej strane, rýchlo sa rozbehla po stopách v snehu.

Sem tam sa zastavila aby sa lepšie pozrela kam išla je dcéra, ale jej sledovanie skončilo keď narazila na prvý strom.

Mohutný ihličnatý strom vysoký asi desať metrov kryl celú zem, takže sneh sa pod neho nedostal. Práve tam smerovali stopy malého dievčatka.

Chvíľu behala medzi stromami, a rozhliadala sa na všetky strany.

Vtedy v diaľke uvidela ako niekto svieti baterkou na stromy, medzi ktorými bola skrytá.

„Prosím... pomoc!“ zakričala na osobu, ktorá držala baterku.

Osoba zasvietila priamo na ňu a rozbehla sa smerom tam kde stála.

„Čo to robíte?“ ozval sa mužský hlas z diaľky.

Žena si v hlave rýchlo pripravila výhovorku na situáciu v ktorej je, a pozrela sa smerom do svetla.

Vtedy osoba baterku sklonila, a žena podľa odrazu svetla zistila že ide o muža v uniforme.

„Moja desať ročná dcéra vbehla cez dieru v plote priamo sem! Pomôžte mi ju nájsť!“ povedala žena tak zúfalo že sa pri tom skoro rozplakala.

„Viete aký je tento park veľký? A vôbec, viete že zakázané sem chodiť? Už nie je žiadne svetlo, ťažko ju tu teraz nájdem! Takže bežte tam odkiaľ ste prišla, ona sa vráti.“ povedal drzo muž v uniforme, z evidentnou neochotou pomôcť.

„Má desať! Možno sa bojí, to nemôžete nechať len tak!“ žena zmenila tón zo zúfalého na nahnevany.

Muž v uniforme sa otočil chrbtom k nej, a zakričal.

„HALOOOO, STRATIL SA TU NIEKTO?“ a otočil sa späť tvárou k žene.

Keďže bolo ticho, jeho tichý a drzý smiech bolo dobre počuť. chvíľu to trvalo, ale potom hlasite odpovedal, ešte drzejším tónom než bo jeho smiech.

„Máme tu hlásených ľudí čo sa sem dostali cez diery v plote. Vy ste sa sem dostala tiež cez diery v plote. Teraz som zakričal, ale nikto sa neozval, takže asi patríte medzi tých čo mám odtiaľto vyviešť.“ a pristúpil bližšie k žene.

Surovo ju chytil za ruku, a začal ju tiahnuť smerom k chodníku, aby ju mohol vyviešť smerom von z parku.

Žena sa bránila, ale nepovedala ani slovo. Iba zo sebou trhala zo strany na stranu, a snažila sa ho zbrzdiť nohami.

Keď si uvedomila že muž v uniforme je silnejší, a že niekde v parku sa v tme potuluje jej dcérka a ešte pár iných ľudí, spanikárila.

Celou silou dala facku mužovi v uniforme, a ten ju hneď na to pustil. Než sa spamätal, pre istotu ho koplá do rozkroku, a zhodila na zasnežený chodník.

Muž od bolesti zakričal.

Zďiaľky sa po jeho výkriku začalo približovať ďalšie svetlo z baterky, ale než pribehol jeho kolega, žena stihla utiecť smerom medzi stromy.

Utekala do tmy, a v tvári jej bol vidieť ako dúfa že niekde narazí na svoju dcérku.

Strach a pocit neistoty ju hnal dopredu tak rýchlo, že sa potkla u malého umelého rybníka a spadla do snehu.

Keď sa pomaly dvíhala zo zemi, rozhliadla sa cez tečúcu vodu zo skalky ktorú osvecoval mesiac.

Uvedomila si, že už sa večer premenil na noc a jej dcérka sa možno cíti sama, tiež ako ona.

Na moment ju prepadlo zúfalstvo než započula hlasitý ženský hlas, vychádzajúci z druhej strany rybníka.

„Čo sa deje?“ povedala si pre seba, a snažila sa uvidieť v tme aspoň niečo čo by jej dalo nádej že nie je sama.

Po krátkom postávaní sa rozhodla že najlepšie bude ak sa tam pozrie.

Pomalým a opatrným krokom kráčala v snehu, smerom odkiaľ vychádzal ženský hlas. Až keď bola bližšie započula že nejde o rozhovor, ale o milostné vzdychanie.

„Prepáčte že ruším.“ hanblivo povedala žena, keď bola asi dva metre od lavičky na ktorej bolo v tme vidieť iba nejaký pohyb.

„Kurva!“ zakričal chlap.

„Čo tu chceš?“ povedala nahnevane žena ktorá tam bola s ním.

„Potrebujem pomôcť, a vy ste tu jediný ktor....“

„Preboha!“ prerušil ju chlap, a jeho priateľka sa presunula vedľa neho.

Po chvíli zahanbeného ticha sa žena zo zúfalým hlasom spýtala.

„Stratila sa mi dcérka, celkom malá. Má desať rokov no vyzerá asi na dvanásť. Utekla smerom do parku, ale ani strážnik mi ju nechcel pomôcť nájsť.“

„To je jasné, pretože ten strážnik je idiot.“ povedal muž, a vytiahol z kapse krabičku cigariet.

Ponúkol jednu svojej priateľke a potom aj žene, ktorá ale zakývala hlavou na odmietnutie.

Keď si zapálil pár krát si potiahol, a počas toho si zapínal nohavice.

„To je vážne.“ sucho povedal.

„Viete je malá, mám o ňu veľký strach.“ znovu povedala žena, a skoro sa rozplakala.

Muž sa pohotovo postavil z lavičky a pristúpil k nej. chvíľu sa na ňu pozeral, a potom ju priateľsky objal.

„Mne hovoria Rat, ako krysa... alebo tak nejak, a ona je Niki. Ako sa voláte vy?“ spýtal sa muž, a stále si upravoval svoje náradie v nohaviciach.

„Mirai.“ povedala smutne žena.

Na jej malom úsmeve ktorý sa jej objavil na tvári, bolo vidieť že získala trochu nádeje. Aj keď úsmev v okamžiku zmizol, vedela že pár na ktorý narazila je síce trochu zvláštny, ich snaha o pochopenie ju ukludňovala.

KAPITOLA II.: ZA ÚČELOM ODPOČINKU

Ešte stále bolo vidieť slnko, keď sa vedľa plotu začal nahlas rozprávať muž zo ženou.

„Akože doma nie?“ spýtal sa Rat.

„Už som ti to vysvetlila, rodičia prídu každú chvíľu na návštevu, nemôžeme, je to riziko.“

„Niki, nehovor mi také blbosti ako keby to nešlo!“

„Vieš dobre že odomknú, a prvú vec ktorú uvidia v jednoizbovom byte je IZBA. Chápeš?“

Rat sa snažil z kapse vytiahnuť zmrznutou rukou krabičku cigariet, a zatváril sa nahnevane, ale zároveň z pochopením.

„Nemali by sme im to konečne povedať? Určite to tušia už dlho.“ povedal.

„Čo!? Máme im povedať že mám chlapca ktorý má prezývku krysa? Alebo ešte lepšie, môžeme im hneď povedať že nie sme spolužiaci zo školy, ale že spolu sme už od štrnásti! Zbláznil si sa? Mojím veriacim rodičom? Oni ani nevedia že fajčím!“ z hnevom povedala Niki, a vytrhla Ratovi cigaretu z ruky.

Pár krát si potiahla, a pozrela sa na neho. Síce rozhovor bol vážny, ale aj tak sa obaja usmievali jeden na druhého, z tým že vedia čo ďalej.

„Schovejme sa do parku.“ povedal potichu Rat, a mierne na ňu zdvihol obočie.

„Do parku? Vieš o tom že to je zakázané, posledného koho tam chytili dostal dva a pol roka.“

„Mýtus...“ sucho povedal, a stále sa veselo usmieval.

„Je to posledný park v celom meste, je jedine miesto kde rastie tráva a stromy v okruhu skoro päťdesiat kilometrov! Je to viacej než chránené, pre štát sa to stalo chrámom a nie parkom.“ poučne povedala Niki, ale Rat sa na ňu stále pozeral tak isto, ako keby mu to bolo úplne jedno.

chvíľu mlčali a triasli sa od zimy, než sa Rat rozhlíadol dookola a chytil Niki za ruku.

„Pod' niečo ti ukážem.“ povedal, a ruka v ruke sa rozbehli smerom za roh múru, kde sa spojoval z areálom dávno zavretej fabriky.

Už bolo skoro šero, ale stále bolo možné vidieť na diery v plote, ktorá tam bola očividne celkom čerstvá.

Rat odhrnul sneh ktorý bol napadaný na kúske panelu ktorý trčal dovnútra, a ukázal rukou na diery.

„Dáma má prednosť.“ a uklonil sa.

„Odkiaľ o tej diere vieš?“ vyčítavo povedala Niki, a počas toho dofajčovala cigaretu ktorú mu vzala.

„Včera som išiel okolo, a tak... ja, kladivo.. však vieš.“ a mrkol na ňu.

„Kladivo?“

„Išiel som z práce!“

„Ty pracuješ?“ Šokovane sa na neho pozrela.

„Vlastne nie, ale to je jedno. Počúvaj, je to jediné miesto v celom meste kde sa môžeme nesledovane vyblbnúť, tak ideš?“ netrpezlivo povedal Rat, a začal sa tváriť ako keby ju chcel rozosmiať.

Niki bez slova preliezla cez dieru, a skočila do snehu.

Aj keď išlo len o plot, vo vnútri parku bol úplne iný vzduch, a atmosféra sa zdala ako z rozprávky.

Keď za ňou preliezal Rat, ona ho zastavila a povedala.

„Chod' v mojich stopách, nech rýchlejšie zapadnú snehom. Nechcem aby ich nikto videl a nasledoval nás.“

Rat iba prevrátil oči, ale nakoniec urobil presne to čo od neho chcela. Pomaly a potichu sa prechádzali pod korunami stromov, a sledovali okolie.

Niki sa nenápadne pritúlila k Ratovi, a ukázala prstom na jedinú lampu v okolí.

„Vidíš to svetlo?“

„Tam medzi...“ nestihol dopovedať posledné slovo, pretože ho Niki chytila za ústa, a ukázala na druhú stranu od lampy.

V diaľke sa tam pohyboval kužeľ svetla, a prudko mykal sprava doľava. Potom sa celé svetlo sústredilo smerom medzi stromy, a Niki z Ratom sa rozutekali v na druhú stranu k malému umelému rybníku.

Niki ho tiahla priamo do tmy pod mohutným stromom, a posadila ho na lavičku, ktorú náhodou uvidela z diaľky keď sa od nej odrážal mesačný svit.

„Môžeme mať problém.“ povedala, ale podľa jej hlasu bolo jasné že sa jej to páči.

Rat sa na ňu usmial tým istým spôsobom, ako keď ju presviedčal k vstupu do parku, a pritiahol ju bližšie k sebe. Niki sa posadila na jeho kolená, a potichu mu pošepkala.

„Správne miesto?“

„Správne.“ tak isto jej odpovedal Rat, a pomaly jej rozopol bundu.

Aj keď bola zima, a ona pod bundou mala iba tričko, chladno jej nebolo lebo sa pritlačila smerom na neho.

Po pár bozkoch a dotykoch, sa situácia zmenila z romantického prejavu lásky na rozopínanie nohavíc, a obaja sa čo najrýchlejšie snažili spraviť to, prečo tam prišli.

„HALOOOO, STRATIL SA TU NIEKTO?“ ozval sa výkrik z diaľky.

„Čo to bolo?“ spýtala sa vystrašene Niki.

Rat ju sprvu ignoroval a snažil sa pokračovať v tom čo robili, ale Niki zastavila svoje pohyby a tak musel niečo povedať.

„Snažia sa nás nalákať aby sme sa prezradili. Ser na to.“ povedal udýchane.

Niki hodila za hlavu výkrik ktorý počula, a znovu sa začala plne sústrediť na Rata.

Po chvíli, keď bola Niki najbližšie k tomu najlepšiemu, a Rat ešte bližšie, znovu ich niečo prerušilo, tento krát to bol ustrašený ženský hlas.

„Prepáčte že ruším.“

KAPITOLA III.: DOBRODRUH

„Mirai“ povedala smutne žena.

Po krátkom rozhovore sa Rat z Niki rozhodli pomôcť z hľadáním jej malej dcérky ktorá bola stratená v rozsiahlom parku, a prerušiť tým svoje plány.

„Rýchlo ju nájdeme, a potom dokončíme svoje záležitosti.“ povedal Rat viacej menej pre seba, a začal sa prechádzať v okolí rybníka.

„Čo má rada?“ spýtala sa Niki.

„Rada sa prechádza a skúma miesta. Občas dokonca vbehla aj do opustených budov. Je trochu spontánna.“ utrápene povedala Mirai.

„Nie je možné že išla k vrahovej chatrči?“ ozval sa Rat, ktorý práve dofajčil.

„Vrahova chatrč?“ vystrašila sa Mirai.

„Názov je strašidelný, ale ide len o starý príbeh.“ pokojne povedala Niki, a chytila ju za rameno aby ju aspoň trochu ukludnila.

Mirai sa začala chvieť. Trochu kvôli zime, ale viacej zo strachu z toho kde sa nachádza jej dcérka a či jej niečo nehrozí.

Keď si to všimol Rat, mávol rukou aby ho nasledovali a tak prehľadali okolie.

Opatrnými krokom všetci traja kráčali po zasneženom chodníčku ktorý bol miestami zamrznutý, a najmenej do tridsiatich centimetrov pokrytý snehom.

Čím neskoršie bolo tým viac sa ochladzovalo, a k tomu znovu začalo snežiť.

Niki sa triasla, pretože počas toho ako mali svoj moment na lavičke, zabudla tam bundu. Rat si toho nevšimol pretože sám mal iba tenký kožený kabát, ktorý ho nemohol ochrániť ani pred silnejším chladom.

„Mám strach.“ povedala Mirai.

Niki ju počas chôdze objala, možno preto aby sa tiež zahriala, a ticho povedala.

„Máš strach, a aj ona ho možno má, preto ju hľadáme. Sústreď sa na koniec, ako prídete domov a pôjdete spať, a nie na to čo sa deje teraz. Niekedy sa veci ako toto stávajú len, aby príbeh nášho života mal zmysel.“

„Presne tak, niekedy sa proste všetko doserie len aby ti to vyhodilo výhybku na tvojej trati, a nasmerovalo ťa to na veselšie miesto.“ povedal Rat bez toho aby sa otočil.

Ako prechádzali z chodníku na chodník, a rozhliadali sa medzi stromy, začal fúkať silný vietor. Niki sa začala tak triasť, že už nebola schopná ani priamo ísť.

Rat si toho stále nevšimol, lebo bol pár krokov pred nimi a kontroloval kde nie je zamrznutá zem.

Mirai si dala dole hrubý kabát ktorý mal na sebe mohutnú kapucňu, a prehodila ho cez Niki.

„Zahrej sa, potom mi ho vrátiš a zahrejem sa ja. Môžeme sa striedať.“ povedala jej, a usmiala sa.

„Ďakujem.“ vd'ačne sa ozvala Niki, a opätovala jej úsmev.

„Neviem kam teraz.“ povedal Rat, a konečne otočil smerom sa na nich.

„Nevieš?“

„NIE NIKI, neviem!“

„Pod'me rovno.“ povedala nesmelo Mirai.

„Rovno sú stromy prerastené až na zem. Cez ne by neprešiel ani zasratý tank, a nie desať ročné dievča!“

Niki pristúpila k Ratovi, a potiahla ho za vlasy aby sa zohol.

„Nebud' na ňu zlý!“ vytkla mu.

„Fajn.“ a prišiel bližšie ku Mirai.

„Počuj, nie si náhodou moc mladá na dieťa?“ spýtal sa jej z podozrením v hlase.

„Mala som ju v šestnásti.“ z ostudoupovedala Mirai.

„SKORO AKO MY!“ zakričala z veselo Niki.

„Hej, Našťastie išla na potrat, pretože jej rodičia by ju asi vyhodili z okna.“ zasmial sa Rat.

Mirai vyzerala byť pokojnejšia preto že ju neodsudzujú za to že mala dieťa v nízkom veku, a tak spokojne povedala.

„Ďakujem za to že ma neodsudzujete, a ďakujem za vašu ochotu pomôcť.“

Rat aj z Niki sa začali nahlas smiať, hneď ako to dopovedala.

Vtedy Mirai sa začala mierne chvieť od zimy pretože stála dlho na jednom mieste, ale aj preto že ostala zmätená.

„No do riti, tento bol dobrý...“ povedal Rat, keď sa na chvíľu prestal smiať.

„Nemáme dôvod nikoho odsudzovať. Život je život, rob si čo chceš, pokiaľ to zvládneš. Takéto situácie odsudzujú iba tí, ktorí o tom nič nevedia. No, chyba sa stane, ale pokiaľ toho neľutuješ ty, ostatný sa na to môžu iba vysrať.“ dodal.

„Neľutujem.“ odpovedala Mirai, a na chvíľu sa znovu usmiala.

Rat sa ešte pár krát z chuti zasmial, a potom ukázal na malú vyšliapanú cestičku cez najzarostlejšiu časť parku, ktorú uvidel až keď sa jeho oči znovu prispôbili na všadeprítomnú tmú.

„Môžeme to skúsiť tam.“ povedal.

KAPITOLA IV.: PRINCEZNÁ A OCHRANCA

Skrz úplnú tmu utekalo malé dievčatko smerom za jediným zdrojom svetla, ktorým bola lampa ktorá slabo presvitala cez stromy. Vysoký sneh a zima ju doháňala k slzám, ale stále si udržovala odvahu a aj keď mala vlhké oči, nedovolila si sama sebe zaplakat'.

Keď vybehla na chodník, uvidela slabo svietiacu lampu, a kúsok od nej rybník v ktorom sa odrážal mesiac. Dalo jej to nádej a odvahu, pretože sa usmiala priamo do vody, a povedala.

„Dobrý deň mesiac.“

„Prečo si tu sama?“ ozval sa ženský hlas za jej chrbtom.

Dievčatko sa rýchlo otočilo, a skoro od zľaknutia zakričalo.

Uvidela tam stáť mladú ženu, ktorá sa na ňu starostlivo usmievala a v ruke držala plyšového psíka.

Jej dlhé čierne vlasy pokrývali polovicu jej tváre, ale aj tak boli vidieť jej nádherné veľké oči.

„Utekla som a preliezla cez dieru v plote a stratila som sa.“ povedalo dievčatko.

„No, ale tu by si nemala byť vôbec. To nevieš že to je zakázané?“

„Hej, preto som nekričala o pomoc. A, prečo ste tu vy?“

„Každý večer sem idem na prechádzku z psíkom, ale ja patrím medzi ochrancov tohto parku. Inak, prečo si hovorila na mesiac dobrý deň, keď je noc?“

Dievčatko sa usmialo, a poučne ukázalo prstom na mesiac.

„Mesiac teraz vstával, on má deň.“ povedala, a potom zamávala na plyšového psa.

„To je sladké. Si vážne múdra, ale teraz tu nesmieš byť sama. Nemôžem ťa vziať za strážnikom. Zavolať by polícia, a myslím že tvoja mamka ťa tu hľadá. Mohla by mať problém.“ vyjadrila svoje znepokojenie.

Dievčatko očividne ignorovalo jej obavy, a zvedavo sa pozerala na plyšovú hračku ktorú držala v ruke žena.

„Ako sa volá?“ spýtala sa jej.

„To je Rytier. Stráži ma, aby sa mi nič nestalo. Tak, hľadá ťa tu niekto?“

„Asi hej... Ale, veď nie je živý!“

„Nemusí byť, stačí že je tu so mnou.“

Dievčatko prišlo bližšie k žene, a pohladila jej psíka. Ona ho nenápadne chytila do oboch rúk, a prudko s ním pohla v pred počas toho ako vydala zvuk.

„HAF!“ a začala sa smiať.

Netrvalo dlho a začala sa smiať aj ona, a znovu šťastne pohladila psíka. chvíľu sa radovala, možno preto že zacítila bezpečie keď už nie je sama, ale vtedy ju znovu ovládla zima, a začala sa triasť.

Žena z plyšovým psíkom si toho hneď všimla, a podala jej ho do ruky.

„Počkej chvíľu.“ a dala jej cez ramená jej kabát.

„Ďakujem, a vám zima nebude?“ starostlivo sa spýtalo dievčatko.

„Nie, počkej ešte okamih.“ a odbehla na lavičku kúsok ďalej, kde vzala bundu ktorá tam bola položená.

„To je vaša?“

„Nie, našla som ju tu keď som sem prišla. Asi ju tu niekto zabudol, ale nemôžem ostať stáť vonku v tejto zime bez bundy. Tebe by bola veľká, vidíš?.. aj mne je, ale môj kabát je bližšie k tvojej veľkosti.“ a chytila dievčatko za ruku.

Bez jediného slova sa vybrali smerom do tmy.

Žena ju držala za ruku, a dievčatko druhou rukou silne objímalo plyšového psíka, ktorý jej dával pocit bezpečia. Na jej tvári bolo vidieť že sa cíti bezpečne, ale žena sa veľmi snažila zakryť obavy ktoré mala.

Keď zašli do najtmavšej časti parku, žena vytiahla z kapse svojho kabátu ktorý malo na sebe dievčatko, malú baterku.

„To to nám pomôže.“ povedala, a zasvietila do diaľky.

Aj keď to bola veľmi malá baterka, svietila viac než dobre. chvíľu len šermovala zo svetlom bez toho aby svietila na cestu, než náhodou zasvietila na cedul'ku na ktorej stálo: *Lokácia, vrahova chatrč.*

„Čo to znamená?“ spýtalo sa dievčatko vystrašeným hlasom.

„To je iba názov pre pár domov kde kedysi bývalo pár ľudí, predtým než sa z tohto stal park. Vyzerá to tam strašidelne, ale

žiadne strašidlá tam nie sú, nemusíš sa báť.“ odpovedala jej žena, a pomalým krokom sa vydali do diaľky.

Už po pár metroch bola vidieť lampa, ktorá osvecovala pár schátralých domov, a aj snehové vločky ktoré padali okolo nej.

Okrem tej lampy tam nesvietilo nič, a pretože to už bolo hlboko v parku, žiadny hluk z ulíc tam nedoliehal.

Bola tam tichá a pokojná atmosféra, z nádychom mieru ale aj temna.

„Vidíš? Tu niekde možno bude tvoja mamka.“ ukludňovania žena dievčatko.

„Tu?“

„Hej, iba neviem kde presne. Ja by som ťa ale hľadala niekde tu.“ a opatrným krokom sa odobrali po zmrznutom chodníku smerom tam.

KAPITOLA V.: STRAŠIDLÁ A ALKOHOL

„Hej! Stávaj už je večer!“ zakričal ešte strapatý muž na postel v ktorej bola v deke zamotaná nejaká osoba.

„Verit! Menej Fašisticky ma zobudiť nemôžeš?“ ozval sa muž z pod deky.

Verit ho nasilu odokryl, a mierne kopol do chrbta.

Muž sa zvalil z postele, a dopadol do hromady špinavého oblečenia a prázdnych plechoviek od piva.

„Chlastáš, a potom na to serieš! Máme dnes úkol! Prieskum vrahovej chatrče, nepamätáš?“ znovu na neho zakričal.

„Pamätám... trochu.“

„Jinsil, máme čas iba dnes! Vieš že tá diera v plote tam nebude dlho!“

„Diera... všade sú diery, systém je plný dier, ľudia sú plný dier, život je plný dier, náboženstvo je plné dier, a jeden zasratý park má len jednu dieru, dokonca možno iba na jeden deň.“ povedal Jinsil keď sa postavil zo zeme, a nedospaným krokom vošiel do kúpeľne.

Verit vzal medzitým do ruky kameru, a zamieril ju na seba.

chvíľu sa nadychoval a robil grimase, než ju zapol a začal rozprávať.

„Zdravím všetkých! Dnes je piatok, a tak ideme natáčať ďalšiu časť dokumentárneho filmu, *Pravda podľa legendy*. Večer sa pôjdeme do parku pohľadať dôkazy o vrahovej chatrči. Tí čo o nej nikdy nepočuli, ide o starý príbeh. Kedysi v mieste kde stojí park, existovala malá ulica, a na nej asi desať domov. V jednom z nich žil kedysi muž ktorého meno sa nejako zabudlo, a údajne lákal do svojho domu malé deti, ktoré zabil a stiahol z kože. Keď ale miesto odkúpil štát a založil tam park, zbláznil sa, a vyzabíjal každého kto na tej ulici žil. Údajne to bol dôvod prečo sú domy prázdne a neexistuje dôkaz o vyplácaní bývalých majiteľov. Ja a môj brat Jinsil si myslíme že ide iba o legendu, no niektorý veria že legenda je založená na pravde. Udalosť sa mala stať pred tridsiatimi rokmi, a muž ktorého nikdy nechytli mal zabiť prez 40 ľudí, z toho asi polovina boli malé deti. Keď to je pravda, tak na mieste budú stále dôkazy, a keď sú tak ich nájdeme.“

Potom sa Verit vystrašene pozrel na zem, a potichu dodal ešte do záznamu.

„Pokiaľ to zase nebude ako z legendou o lesníkovi.“ a vypol nahrávanie.

Kameru rýchlo hodil do batohu, a začal si chystať veci.

V tom sa z kúpeľne ozvalo.

„Kedy vyrážame?“

„Keď sa pán nachystá.“ z humorom mu odpovedal, a otvoril si plechovku piva ktorá bola na nočnom stolíku.

Keď Jinsil vyšiel von z kúpeľne, Verit ho už čakal nachystaný na gauči.

„Oholil si sa?“ posmešne povedal Verit.

„Narozdiel od teba mám rád hladkú tvár.“ a pokračoval v chystaní sa.

Bez toho aby si niečo povedali, vedel čo má robiť.

Po chvíli keď boli obaja pripravení vyraziť, Jinsil sa spýtal.

„Ale ten park je zakázaný, nebude z toho nakoniec problém?“ a prehodil si cez rameno batoh z vecami.

„Nebolo by po prvé, nie?“

Potom sa obaja začali smiať, ale aj rýchlo prestali a vyšli von z bytu. Pretože mali prenajatý byt celkom blízko parku, cesta tam cez zasnežené ulice trvala sotva desať minút.

Slnko ešte stále svietilo, ale pretože to bolo chvíľu pred tým než začne zapadať, svietilo zo západu skrz stromy parku.

Šero ich chránilo pred zvedavými pohľadmi, a tak mohli bezpečne preliezť cez dieru do vnútra. Aj keď bolo dosť chladnu Jinsil mal oblečenú len mikinu, a Verit mal košeľu z dlhým rukávom, prehodenú cez hrubé tričko.

Asi ich zahrial pocit dobrodružstva, ale museli sa poistiť.

„Dáš si?“ spýtal sa Jinsil, a podal Veritovi fľašu vodky.

„Jasné!“ veselo mu odpovedal.

Pretože stáli tesne za dierov každú chvíľu nakukli na ulicu či ich niekto nevidel. Obaja mali dostatok skúseností z vchádzaním na cudzie, alebo zakázané miesta, a tak neboli vôbec nervózní.

Keď už začalo byť šero, bez slov sa vybrali na prieskum.

„Vieš kde je tá vrahova chatrč?“ sucho sa spýtal Jinsil, keď kráčal v snehu smerom k stromom.

„Nie, vlastne... počkaj.“ a vytiahol z kapse malú, ručne nakreslenú mapku.

chvíľu mával prstom vo vzduchu, ako keby určoval smer, a potom zavelil.

„Nie neviem.“ a nasmeroval sa priamo na západ.

Po pár krokoch cez úplné ticho, sa obaja prudko otočili ako keby reagovali na povel.

„Sladké halucinácie...“ povedal Jinsil, a pokračoval vpred aj keď videl že jeho brat stojí stále na mieste.

„Halucinácie nemávajú dvaja. Som si istý že som počul pomalé kroky.“

„Stále si vystresovaný z toho čo sa stalo keď sme skúmali to o tom lesníkovi. Mimochodom pozri sa sem.“ a ukázal prstom von zo zarostnutej časti.

Verit prišiel k nemu bližšie, a pozrel sa smerom kam ukazoval.

Stály tam zasnežené ruiny domov, a pred nimi jedna jediná lampa, ktorá tam bola možno ešte od vtedy keď to bola ulica a nie časť parku.

Skrz úplné ticho a tmu sa obaja rozbegli priamo na miesto, kde stál najmenší dom.

Po pár metroch šprintu, sa ozval výkrik.

„HALOOOO, STRATIL SA TU NIEKTO?“

Jinsil sa tak zl'akol, že sa mu podarilo pošmyknúť na zľadovatenom chodníku, aj keď mal boty z protišmykovou podrážkou.

„Do riti, to je na reklamáciu!“ nahnevane povedal, a pozrel sa na boty.

„Toto nebola halucinácia.“ neisto povedal Verit, a rýchlo zdvihol svojho brata zo zeme.

Z diaľky ešte uvideli zamávanie baterkou na nejaký cieľ, a potom sa rozbehli smerom k domom.

Pretože všade bol ľad a obaja boli vystrašený, stále sa držali za ruky ešte od vtedy čo Verit zdvihol Jinsila zo zeme, a pustili sa až keď stáli pred jedným z domov.

Po rýchlom preskúmaní, rýchlo vbehli cez odomknuté dvere dnu.

„Výlet asi na desať bodov, atmosféra asi vianočná, ale do riti... chodník ako vyrobený na Sibíri.“ skonštatoval sám pre seba Jinsil, a z batohu vytiahol baterku z malým zápisníkom.

„Zápisníček?“ sladkým hlasom provokatívne povedal Verit.

„Vieš, pre informáciu... je to zastaralé, ALE mám slabosť pre klasiku. Vieš ako to myslím nie? Klasický zápisník, klasické hodinky, klasický cynizmus.“

„Klasický Jinsil...“ sucho dodal Verit, a vytiahol kameru, ktorú rýchlo zapol.

Pár krát si odkašlal, a podal ju Jinsilovi. Ten ju chytil a povedal.

„Aj tak si škaredý... IDEME!“ a začal natáčať.

Verit sa začal tváriť vážne, a malou baterkou si svietil na tvár tak, aby bol vidieť, ale nie aby si svietil do očí.

Prudko sa nadýchol, a spustil.

„Práve sme v vrahovej chatrči, alebo na ulici kde sa nachádza.“

„Alebo nachádzala.“ prerušil ho Jinsil, a Verit pokračoval ako keby ho nepočul.

„Niekde tu sa mali odohrať všetky vraždy, a dokonca si myslím že sme na správnej adrese. Teraz dokážem že...“

„Dokážeme ...dement.“ znovu ho prerušil Jinsil, a tak isto ako predtým Verit pokračoval bez toho aby zareagoval.

„...všetko je iba mýtus.“ skončil, a mávol rukou ako signál pre strih.

KAPITOLA VI.: LÁSKA V SNEHU

Na lavičke pod stromom ktorý ju kryl pred snežením, sedel pár a objímal sa. Obaja mlčali a sledovali ako zapadá slnko, počas toho ako si ju muž k sebe pritláčal až jej bunda prekryla polovicu tváre.

Keď sa celá obloha sfarbila do fialova, jeden z paprskov zasvietil priamo na nich skrz domy za ktorými sedeli.

V tom istom momente, keď sa obaja objavili v miernom fialovom svetle, pritúlila sa k nemu ešte viac, a zatvorila oči ako keby zaspávala. On jej druhou rukou upravil vlasy ktoré jej vietor nahnal do očí, a potichu povedal.

„Pekný západ slnka, dúfal som od začiatku že to bude úžasný pohľad, ale vedľa najkrajšej osoby ktorú som kedy videl, to bude ešte úžasnejšia spomienka.“

Ona sa len zo zatvorenými očami pritúlila ešte viac, a z malým ale prirodzeným úsmevom povedala iba.

„Ďakujem.“ potom pootvorila oči a pozrela sa na neho.

chvíľu sa usmievala, ale nepovedala ani slovo až do vtedy keď ich znovu zatvorila.

„Bude to úžasná spomienka.“ a potom znovu sedeli bez slova na lavičke.

Po čase už ani nevnímali západ slnka, jednoducho iba sedeli a existovali za rovno neho.

Na lavičke na ktorej sedeli začala byť úplná tma skôr než všade inde, lebo mesiac svietil im za chrbtom a stromy jeho svetlo úplne kryli.

Po čase sa k sebe už iba túlili, a obaja vyzerali byť spokojní že ich ani zima nedokázala nevyhnať z lavičky.

V tom sa ozvalo hlasité.

„HALOOOO, STRATIL SA TU NIEKTO?“ a obaja zo sebou trhli.

„Čo to bolo?“ spýtal sa jej.

„Neviem, tento park bol obvykle prázdny, teraz je tu celkom rušno.“ povedala a tvárila sa ako keby ju to netrápilo, aj keď vo tvári mala jasný výraz že je jej toto narušenie súkromia nepríjemné.

„Pozri sa tam!“ potichu ale rázne povedal muž.

„Čo? Kam?“

„Tam! Vidiš to svetlo?“ a ukázal prstom medzi domy.

Skrz uličku medzi domami bolo vidieť ako sa objavilo malé svetlo ktoré okamžite zhaslo, a mesiac potom osvietil dve postavy ktoré utekali smerom k nim.

Ona spozornela a postavila sa z lavičky.

Stále schovaná v tieni stromu ktorý ich kryl pred mesiacom, sa mohla pohybovať bez toho aby ju niekto videl. chvíľu sa prechádzala pred mužom, a sledovala postavy ktoré sa nemotorne približovali k nim.

Keď už boli bližšie, potichu povedala.

„To nie je strážnik, že?“

„Nie, tu je iba jeden strážnik. Síce je to chyba, lebo na park ktorý má prez 9 kilometrov štvorcových by malo byť strážnikov viac, ale to by štát musel platiť a to sa nikomu nepáčilo. Tamto sú očividne dvaja, skôr d'alší čo si sem prišli na čierno odpočinúť.“ odpovedal jej pokojne, aby v nej nevzbudil obavy.

„Tak prečo utekajú?“

„Strach, majú pocit že ich v tej tme niekto prenasleduje. Teda aspoň myslím.“

Ona sa vtedy vrátila späť na lavičku, a sadla si vedľa neho.

Na moment sa zatvárila, ako keby si nemohla znovu nájsť pohodlie ktoré mala predtým, a potom povedala.

„Dúfam že sem neprídu.“ a znovu zavrela oči.

V tom jej muž pošepkal pár slov.

„Ďalšie svetlo.“ a bez toho aby ju nechal postaviť sa, iba jej pred tvárou ukázal smerom kde to svetlo videl.

„Toto ide pomaly a opatrne.“ povedala unaveným hlasom.

„Nechajme ich tak.“ rozhodol sa, a znovu si ju k sebe pritlačil.

Pri túlení k sebe v úplnej tme, sa snažili zabudnúť na to čo práve videli, a rozhodnutí pokračovať v spoločnej chvíli sa zo zatvorenými očami pokúsili užiť si jeden druhého.

KAPITOLA VII.: SKRZ TIENĽ A SMEROM DO TMY

Opatrným krokom a trochu nervózne, kráčala žena z dievčatom smerom k domom. Keď už boli pomerne blízko lampy, ozvalo sa z jedného domu pár nezrozumiteľných slov a k tomu veľmi zrozumiteľné.

„Kurva.“

„Čo to povedal?“ spýtalo sa dievčatko na mužský hlas ktorý sa ozval z vnútra.

Žena chvíľu váhala, a potom sa len usmiala.

„Neviem, je to v cudzom jazyku. Takže to radšej netreba opakovať, keď nevieme čo to znamená.“ a druhou rukou ju pohladila po hlave.

Pre istotu žena zhasla baterku, a skrz hromadu snehu opustila z dievčatom miesto kde svietila lampa.

Keď boli kus od domu, schovali sa vedľa chodníka kde bolo šero, a vďaka stromom tam nefúkal studený vietor.

Z tmavého miesta potichu sledovali dom z ktorého bol počuť hlas, keď žena pošepkala.

„Keď niekoho uvidíš, tak nič nehovor. Teda pokiaľ si nebudeš istá kto to je, dobre?“

„Dobre...“ odpovedalo dievčatko, a silne objalo plyšového psíka.

Po chvíli sledovania, z domu vyšiel mladý muž a v ruke držal sklenenú fľašu, od ktorej sa odrážalo svetlo z neďalekej lampy.

„Zase to isté!“ zúfalo povedal pre seba, ale tak nahlas že to počuli aj ony dve.

Hned' po ňom vyšiel von aj druhý, a povedal.

„Verit, je ich tam asi desať.“ a vytrhol mu z ruky fľašu, aby sa mohol napiť aj on.

Žena sa len usmiala, a potichu aj keď nadšene povedala dievčatku.

„Ich poznám!“

„Kto to je?“ spýtala sa vystrašene.

„Neboj sa, oni sú dvaja bratia čo točia filmy o zaujímavých lokáciach. Len, nechápem čo robia tu...“

„Spýtajme sa ich!“ a dievčatko na nich potom hlasite zakričalo.

„HEEEEEJ!“

Žena sa tak zľakla že sa hodila na zem, a oni od urýchlene vbehli späť do domu.

„Nekrič, za počuje nás strážnik a bude problém!“ vyčítavo povedala žena.

„Prepáč...“ a potom ju dievčatko objalo ešte keď bola na zemi.

Bez toho aby na to zareagovala, žena sa pomaly postavila na nohy, a pretože jej bolo ľúto z toho ako vyčítavo jej to povedala, pohľadila ju po hlave ešte raz.

„To je v poriadku. Ďakujem ti za objatie.“ a začala sa na ňu usmievať.

Ešte než stihla postaviť zo zeme aj dievčatko, všimla si že počas toho ako ju objímalo, pustila na zem plyšového psíka.

Rýchlo sa pre neho zohla, a znovu ho jej ho dala do ruky.

„On ťa ochráni, tak ako chráni mňa. Nikdy ho nepúšťaj, potom ostane sám.“ povedala z milým hlasom, a chytila ju za ruku tak ako predtým.

Vtedy sa zdvihol silný vietor, a začalo silne snežiť. Sneh sa hnal po vetru, takže to vyzeralo ako keby padal zo strany.

Dievčatko skoro zhodilo na zem prvé za fučanie, ale pretože sa držala za ruku zo ženou, dokázali to ustáť.

„Ochráni nás aj pred týmto?“ spýtala sa vystrašene.

„Je to rytier, takže áno ale lepšie bude keď sa schováme.“ ešte než to dopovedala, vietor zlomil konár kúsok od nich, a obidve sa od zľaknutia rozbegli smerom k domom.

Tesne pred lampou ich vietor strhol na zem, a zhodil ich do snehu.

„Rytier nás ochráni?“ znovu sa spýtalo dievčatko.

„Neboj sa!“ zakričala na ňu žena, pretože cez silný vietor nebolo počuť ani slovo.

Žena sa pomaly postavila, a zdvihla zo zeme aj ju.

Vo chvíli keď lampa zablikala ako keby mala zhasnúť, žena vzala do rúk dievčatko a rozbehla sa z posledných síl k domu kam videla vojsť dvoch mladých mužov.

Na verande boli obidve kryté od vetru, ale zima ich oslabovala.

Vtedy lampa znovu zablikala a potom zhasla.

V okamžiku nastala úplná tma. Dokonca aj mesiac už bol skrytý za mračnom, a keď žena zacítila silné stlačenie ruky, pozrela sa na dievčatko.

„Keď on je rytier, ty musíš byť princezná.“ povedala jej vystrašene.

Žena si k nej klakla a silne ju objala.

Bez slova ju držala v objatí tak dlho že jej rýchlo prestala byť zima.

„Som rada že si tu so mnou.“ dodalo dievčatko, a žena ju vtedy stisla ešte viac.

V tom obe spozorneli, keď za počuli hlasité dýchanie a výkrik.

„JA SOM TU Z TĚBOU!“

Žena aj z dievčatkom sa znovu zľakli, a bez rozmyslu vbehli do domu. Hneď ako otvorili dvere, uvideli že tam svietila slabá žiarovka a na stenách boli povešané mapy.

Pár sekúnd to trvalo než žena z dievčatkom zareagovali na to, že v rohu miestnosti stoja dvaja muži otočený chrbtom k nim.

Ešte ani nestihli zatvoriť dvere, keď sa Jinsil pozrel prez rameno a vylakal sa tak, že zapišťal od šoku po čom všetkým na chvíľu začalo zvonit' v ušiach.

„DEBIL!“ zareval na neho Verit.

„Potrebujeme sa schovať!“ zúfalo povedala žena, a znovu objala dievčatko, ako keby ju pred nimi chránila.

„Neboooooj.“ povedal jej Jinsil, a pristúpil bližšie k nej.

„Ja vás poznám, vy točíte dokumenty, že mám pravdu!“ už kludnejšie povedala žena.

„Hej! Fanúšik... Ja som Jinsil, a to je Verit. Nás sa báť nemusíte, my sme dobrý chlapci. A ako sa voláš ty?“ spýtal sa dievčatka.

„Ja sa hanbím...“

„Dobre, tak potom neskorej keď sa budeš cítiť príjemnejšie, a slečna?“ spýtal sa pre zmenu Verit.

Žena stihla sotva otvoriť ústa, keď ju predbehlo dievčatko a hlasite povedalo.

„To je princezná!“ a pritúlila sa do je náručia.

Verit sa iba priateľsky usmial, a radšej sa ďalej nepýtal. Zato Jinsil v tom uvidel šancu ako dievčatko upokojiť.

„Jasné že to je princezná! Ale aj ona musí mať meno. Nemám pravdu Vaše veličenstvo?“ a mierne sa uklonil.

V tom momente sa žena musela držať aby sa nerozosmiala, a potichu, možno ešte hanblivejšie než dievčatko, povedala.

„Rina.“

KAPITOLA VIII.: SPOMIENKA NA LESNÍKA

„Fajn, to by sme mali úvod.“ povedal Verit, a pozrel sa nahnevane priamo do očí Jinsila.

„No... nebud' nasratý! Vieš že ti to nepomôže.“ z humorom mu odpovedal, a kameru položil na stôl.

Jinsil sa snažil len z nudy postláčať vypínače na svetlo, než narazil na jeden ktorý rozsvietil žiarovku ktorá okamžite praskla.

Jediné svetlo ktoré že sebou mali boli dve baterky a malá prenosná lampa, ktorú zabudli dať nabiť a tak nesvietila. Preto zistenie že dom je stále v sieti ich neuveriteľne potešilo.

„Rýchlo! Prebehni to tu a skus nájsť žiarovku.“ zavelil Verit.

„Vieš, čo tak ... ja neviem... prosím? Skus to povedať.“ odpovedal mu, aj keď znova z humorom Jinsil.

Verit sa na neho ani nepozrel, lebo vedel ako bude reagovať, a sám sa vybral do druhej miestnosti, skontrolovať či tam niekde nie je v lampe žiarovka.

Väčšina nábytku vo vnútri bola zhnitá, a miestami zo stien trčali káble ktoré sa asi niekto snažil ukradnúť. Aj keď dom bol opustený celkom dlho, celkovo bol v dobrom stave, a dokonca vyzeral bezpečne.

Nikde nebolo nič, čo by sa dalo iba vzdialene považovať za žiarovku, a tak len prehrabal v šuplíkoch.

Keď sa už otočil že sa vráti späť za Jinsilom, na zemi uvidel zhodenú stolnú lampu.

chvíľu ju skúmal, a potom ju opatrne zdvihol zo zeme.

„No do riti, ešte že tak!“ veselo sa zaradoval, keď si všimol že je v nej nespálená žiarovka.

Rýchlo ju vyšruboval a vrátil sa späť do miestnosti v ktorej ho čakal Jinsil.

Hneď ako otvoril dvere, skoro od hnevu zakričal. Celá miestnosť bola osvietená slabým svetlom z lampy, v ktorej bola evidentne nová žiarovka.

„AKO?“ povedal prekvapene ale aj nahnevane.

„Šuplík, krabička zo žiarovkou, stačí?“ povedal Jinsil, a ani sa na neho neotočil pretože rozvešieval mapy.

„To je všetko údajná mapa okolia v rokoch, keď tu bola ulica.“ dodal po chvíli.

„Sorry, ale ja viem. Tie mapy som ti dal ja, a ty by si mal obmedziť alkohol.“

„Nie, nesmiem... mama ti vždy opakovala že mi nemáš rozkazovať.“

„Áno, mama to hovorila dosť často. Ale tiež povedala že chlastáš, a že si ostuda rodiny.“

„Navonok zlý, vo vnútri dobrý. Mimochodom, kedy to povedala?“

„Včera...“ už zo zúfalstvom odpovedal Verit, a pristúpil bližšie k mapám.

Žiarovku ktorú našiel vo vedľajšej miestnosti položil na stôl kde bola kamera, a ukázal prstom na miesto na mape.

„Tu sme... a tu je náčrt tohto domu.“ a bez zbytočných slov, odišiel prehl'adať dom.

Keď vošiel na malú chodbu ktorá delila prvé dve izby od ďalšej, zastavil sa pri drevom obkládanej stene.

Drevo na nej bolo čiastočne prehnuté, ale stále v dobrom stave oproti tomu v akom stave bol nábytok.

Pretože svetlo ktoré svietilo z prvej izby bolo slabé, nebolo vidieť skoro nič, a vytiahol baterku aby lepšie skontroloval stav materiálu.

Po chvíľke skúmania zistil, že za drevom je voľný priestor. Cez malé medzierky medzi doskami, bolo vidieť do čiernej tmy, ale jeho baterka nebola dosť silná aby tam dosvietila.

Pár krát zaťukal na drevo a potom zakričal na Jinsila.

„Sem pod!“

Ten za ním dobehol rýchlejšie než sám očakával, a namiesto toho aby sa u neho zastavil, nestihol zbrzdiť svoj rozbeh a preletel skrz drevené dosky smerom na chodbičku smerujúcu dolu.

„Si v poriadku?“ spýtal sa bez emócií Verit.

„Som, nie som... kto vie.“

„Počkaj.“ dodal Verit a zasvietil dnu.

Bola to hlinená chodba, podložená zopár drevenými trámami, a úzka a nízka tak, že sotva sa v nej dalo narovnať. Na každom druhom tráme bol pripevnený reflektor, a spínač bol tak blízko že na neho Verit bez problémov dočiahol a skúsil ho zapnúť.

V tom sa všetky reflektore zapli.

„Týýý vole.“ povedal z divným prízvukom Jinsil, a postavil sa zo zeme.

„Podme dolu.“ zavelil Verit.

„Jasné že tam ideme, čakám len na teba.“

Opatrným krokom Verit a Jinsil pomaly schádzali chodbou smerom do sklepa. Čím ďalej boli, tým bola tá chodba užšia, a miestami dokonca aj trámy už boli tak prehnité, že ostali zvalené na zemi.

„Ajaj...“ dramatickým tónom povedal Jinsil, ktorý bol pár krokov napred.

„Čo je?“

Vtedy sa Jinsil otočil, a zo znechuteným pohľadom dodal.

„Kosti.“

Verit ho rýchlo prebehol a nakukol do miestnosti v ktorej končila chodba.

Na zemi bolo pár drevených krabíc, a niektoré boli otvorené takže bol vidieť obsah. Boli tam malé kosti, ako keby detské, a na zemi dookola veľké, skôr z dospelého človeka.

„JA SOM SI TO MYSLEL!! Je to zase ako vtedy z lesníkom.“ zúfalo dodal Verit, a rýchlo vybehol späť hore.

Jinsil ho nasledoval aby ho upokojil, a počas toho ako sa ponáhlal ani nezhasol cestou do sklepa.

Keď ho dobehol, Veril už sedel na zemi v prvej miestnosti, a držal sa za hlavu.

„Čo ti je? S týmto si mohol počítat', je to naša práca!“ povedal Jinsil, a podal mu fľašu vodky z batohu.

„Nie je to také ako z lesníkom, ale je to dost' nepríjemné. Neviem ako to vydržíme než dotočíme tento diel. ...KURVA!“ zareval na konci od hnevu.

Jinsil si sadol vedľa neho, a z pokojným hlasom dodal.

„Tento vzduch čo dýchaš, v ňom bolo znásilnených veľa svetlušiek, dokonca to mohol byť posledný výdych malého šteniatka. Presto ho stále dýchaš. ...čo si o tom myslíš?.. pretože podľa mňa na tom nezáleží.“ a hneď na to sa Jinsil aj Verit postavili zo zeme.

„Hneď som tu.“ a z vodkou v ruke vyšiel pred dom.

Stále oblečený len v košeli sa postavil na verandu a pozeral sa na okolie. Asi po tretom hltu len sucho povedal.

„Zase to isté!“

V tom momente za ním vybehol aj Jinsil, a potichu povedal.

„Spočítal som ich.“ potom iba pokrčil ramená, a nahlas dodal.

„Verit, je ich tam asi desať.“ a znepokojene mu vytrhol fľašu z ruky, aby sa mohol ukl'udniť aj on.

Potom ako sa napil, ostal tam stáť vedľa Verita, a spoločne sledovali okolie, ktoré aj keď bolo krásne, malo teraz nádych

silného emocionálneho chladu. Ešte väčšieho než bol chlad zo zimy.

„HEEEEEEEJ!“ ozval sa z diaľky dievčenský hlas.

Verit rýchlo zdrapol Jinsila a vtrhol s ním späť do domu. Prudko za sebou zatvoril dvere, a spanikárene povedal.

„To nebol strážnik!“

„Ja mám strach...“ trochu detinsky povedal Jinsil.

„Vieš čo, ostaneme tu. Tu je teplo a bezpečnejšie.“ povedal Verit, a pristúpil späť k mape.

Všetko spravil tak rýchlo, že to vyzeralo až smiešne. Jinsil sa chcel zasmiať, ale než to spravil, znovu si spomenul na výkrik.

Medzitým Verit prechádzal prstom po mape, než prekvapene povedal.

„Sme tu zle!“

Jinsil k nemu dobehol, pretože to čo povedal ho tak prekvapilo tak isto, že už aj zabudol na výkrik z vonku.

Keď už sa ho Jinsil prichystal spýtať prečo si myslí že sú na zlom mieste, niekto prudko otvoril dvere. Prekvapenie sa spojilo z vyl'akaným, a Jinsil sa neudržal a silne zapiš'al.